

Autor: Francis Carr Begbie

Dva bezprostřední důsledky pařížského masakru jsou zjevné už teď – zaprvé, naši političtí vůdci jsou jako obvykle šokováni muslimy, kteří se chovají jako muslimové a ve jménu své víry páchají takto strašlivé zločiny. Kdo to proboha mohl předvídat?

Druhý se zdá být mnohem zajímavější. Žádná z obvyklých výmluv a racionalizací, užívaná při podobných příležitostech našimi elitami nedokáže skrýt skutečnou povahu událostí.

Dvanáct lidí zabitých v evropském hlavním městě pro zločin kreslení karikatur. Nikdo nemůže říct, že nešlo o skutečné muslimy nebo předstírat že **islám** je náboženstvím míru – na to je příliš pozdě. Nikdo nemůže ani říct, že pachatel byl „osamělý střelec“ s možnými **psychickými problémy** a **nejasnými motivy**.

Jistě že jsou šílení, ale jde o šílenství mezi západními muslimy vcelku běžné. A šílené interpretace, že nepřátelství k těmto karikaturám zavinil nedostatek respektu Západu a nikoli muslimská netolerance, vyznává **velký podíl** muslimů na Západě a dokonce ještě větší v muslimských zemích. Musíme předpokládat, že nemalá část muslimů se cítí srozměna s pařížským masakrem. Proč tedy vlastně západní vlády importují do svých zemí davy muslimů?

Dokonce i onen naprosto předvídatelný, levicím tolik milovaný, nástroj k rozptýlení pozornosti – obavy z rozpoutání islamofobních reakcí – se podle všeho příliš neuchytil. Pokusy vzkřísit kampaň na sociálních médiích #Illridewithyou, která po útoku v australském Sydney rozčílila tolik lidí, se setkaly s rozhořčeným odporem.

„Děsivý útok v Paříži, který naneštěstí znovu budou následovat hloupé a zlovolné urážky islámu #illridewithyou“

I obvyklé pokusy obvinít oběti se ukázaly být dosti problematickými. Při předchozím pokusu obvinít časopis *Charlie Hebdo* z toho, že se stal cílem žhářů, napsal dopisovatel časopisu *Time* Bruce Crumley v roce 2011 tato **paměťhodná slova**:

Nejen že jsou takové islamofobní šaškárny (jako publikace karikatur) jalové a dětinské, ale také si otevřeně říkají o velmi násilnou reakci extremistů, kterým se autoři domněle ve jménu obecného blaha hrdě staví na odpor. Jak je dosahováno obecné blaho vytvářením nejednotnosti, vyvoláváním hněvu a vyprovokováváním násilných reakcí?

Myslíte, že cena, kterou jste zaplatili za otisknutí urážlivých, hanebných a jednoduše nevtipných parodií na základě logiky ‚protože můžeme‘ stála za to? Pokud ano, hodně štěstí s těmi malbami uhlem, které teď budou krášlit vaše stránky.

A co týče svalování viny na oběť:

„Měli vědět, že rozzuří šílené fundamentalisty“ je teologickým ekvivalentem „neměla si oblíkat tak krátkou sukni“ – Lachlan Markay (@lachlan) 7. ledna 2015.

Někteří se však narativu tak snadno nepustí. Pro londýnský *Daily Telegraph* zůstává hlavní perspektivou, že „Francii teď čeká vlna islamofobie“ a že se ve Francii rozmáhá rasismus.

Střelba v redakci francouzského satirického časopisu *Charlie Hebdo* získává na důležitosti i proto, že pro jednou se oběti rekrutovaly z prostředí, s nímž se může pohodlná buržoazie snadno ztotožnit.

Žádného příslušníka politických či mediálních elit příliš neznepekojí zprávy o obětech znásilnění v severoanglických městech, v Malmö nebo pařížských banlieues. Jistě patří k nižší třídě, a tak na nich kdovíjak nezáleží. Tentokrát je to ale jinak.

Levicoví karikaturisté, jeden po druhém postříleni ve vlastní redakci – to je rána přímo do srdce francouzské kultury. Zapomeňte na církev, *trendy* časopis je mnohem spíš institucí, na níž západním elitám skutečně záleží a s tím nic nesvede ani libovolné množství snobské sofistiky.

Dnešní události (článek byl zveřejněn 7. ledna – pozn. red. DP) pravděpodobně budou mít

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

výrazný ohlas. Už nyní se po sérii adventních incidentů, kdy muslimští řidiči provolávající islámská hesla opakovaně najeli autem do davů na chodníku, napětí dalo takřka krájet. Budoucí podoba francouzské politiky byla proměněna, a to nejen pro vlajkonošku protiimigrační pravice Marine Le Pen, ale pro všechny nacionalistické a alternativně pravicové skupiny na kontinentu.

Obálka posledního vydání *Charlie Hebdo* zobrazuje karikaturu kontroverzního autora Michela Houllebecqa, jehož poslední kniha vypráví příběh o tom, jak se mainstreamové strany spojí, aby zabránily zvolení Marine Le Penové prezidentkou. Do Elysejského paláce je zvolen muslim a vládu ve Francii přebírá islamistická strana. Ženám je doporučeno zahalovat si vlasy, dochází k legalizaci polygamie a na univerzitách se vyučuje Korán.

Marine Le Penová, dcera pravicového politika Jeana-Marie Le Pena skončila v prezidentských volbách v roce 2012 na třetím místě, za F. Hollandem a bývalým prezidentem Sarkozym. **Poslední průzkumy** ukazují, že pokud ve druhém kole voleb půjde proti Hollandovi, stala by prezidentkou. Účinek lednového masakru na její šance bude **přinejmenším zajímavý**.

Svoboda tisku se stane v dalších měsících velmi aktuálním tématem. Dosud levice horlivě podporovala zákony proti „šíření nenávisti“; bude zajímavé sledovat, jaký postoj zaujme do budoucna.

Pro naši stranu – vlastně celou Evropu – jde o dějinný den. Miliony Evropanů byly chtě nechtě nuceny uvědomit si obrysy katastrofy, do níž nás vlečou elity.

Jedna věc se zdá jistá: obětem masakru v *Charlie Hebdo* se dostane nesrovnatelně více sympatií než holandskému režisérovi **Theo van Goghovi** nebo jeho krajanovi, politiku **Pim Fortuynovi**, kteří byli oba zavražděni, když se své krajany pokoušeli varovat před nebezpečím islámu. Zaplatili nejvyšší cenu a jako odměny za jejich snahy se jim dostalo úšklebků a posměšků.

Úvaha F. C. Begbieho **Murdered for telling jokes** vyšla na stránkách The Occidental Observer.